

MTÜ VIRUMAA LASTE JA PEREDE TUGIKESKUS

Tulemuste ja mõju raport (2012–2014 aastad)

Organisatsiooni tegevuste eesmärk

MTÜ Virumaa Laste ja Perede Tugikeskus (edaspidi VLPT) eesmärgiks on spetsialistide abiga aidata raskustesse sattunud pereliikmeid vastavalt sihtrühma vajadustele. Tugikeskus soovib olla partneriks erinevate teenuste osutamisel nii riigiinstitutsioonidele (Sotsiaakindlustusamet, kohalikele omavalitsustele, kohtutele) kui ka eraisikutest klientidele, kes tulevad abi otsima iseseisvalt.

VLPT on loodud kolme tugikeskuse (Kiviõli, Kohtla-Järve ja Jõhvi) baasil aastal 2007. Alates detsembrist 2007 osutab tugikeskus erinevaid nõustamisteenuseid. Pakutakse psühholoogilist, logopeedilist ja sotsiaalnõustamist. Lisaks nõustamistele pakutakse perelepitusteenust, preteraapiat, võlanõustamisteenust ja tugiisikuteenust.

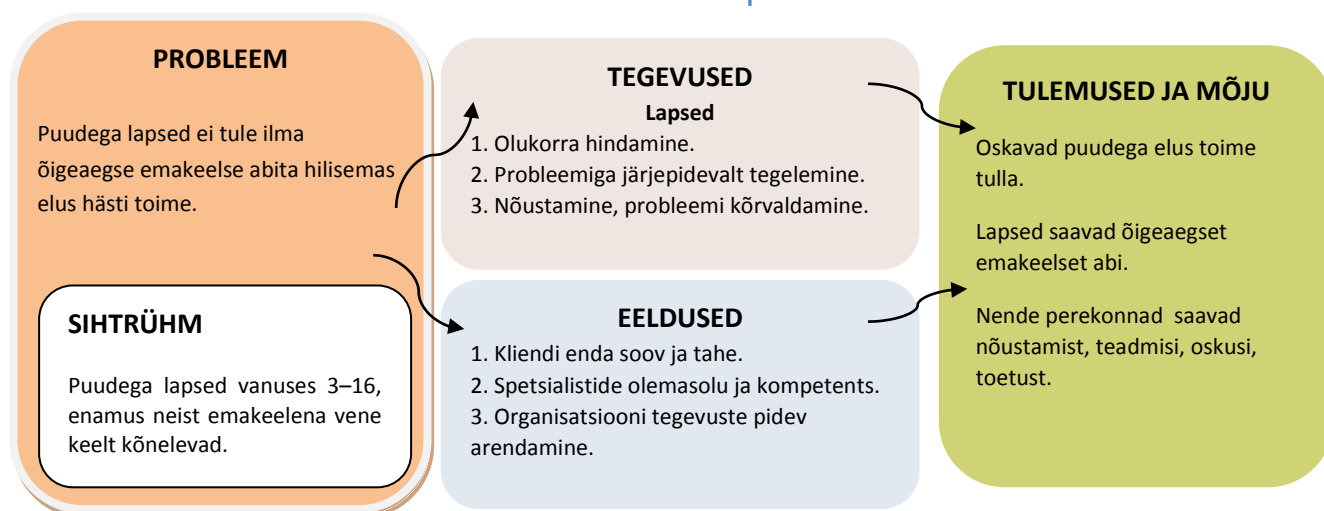
Tugikeskuse põhiliseks sihtrühmaks on puuetega lapsed, lahutatud perekonnad ja toimetulekuraskustega pered. Kõik need sihtrühmad on VLPT jaoks olulised ja teenuste osutamisel võrdses järjekorras.

Kuidas läheb meil organisatsioonina?

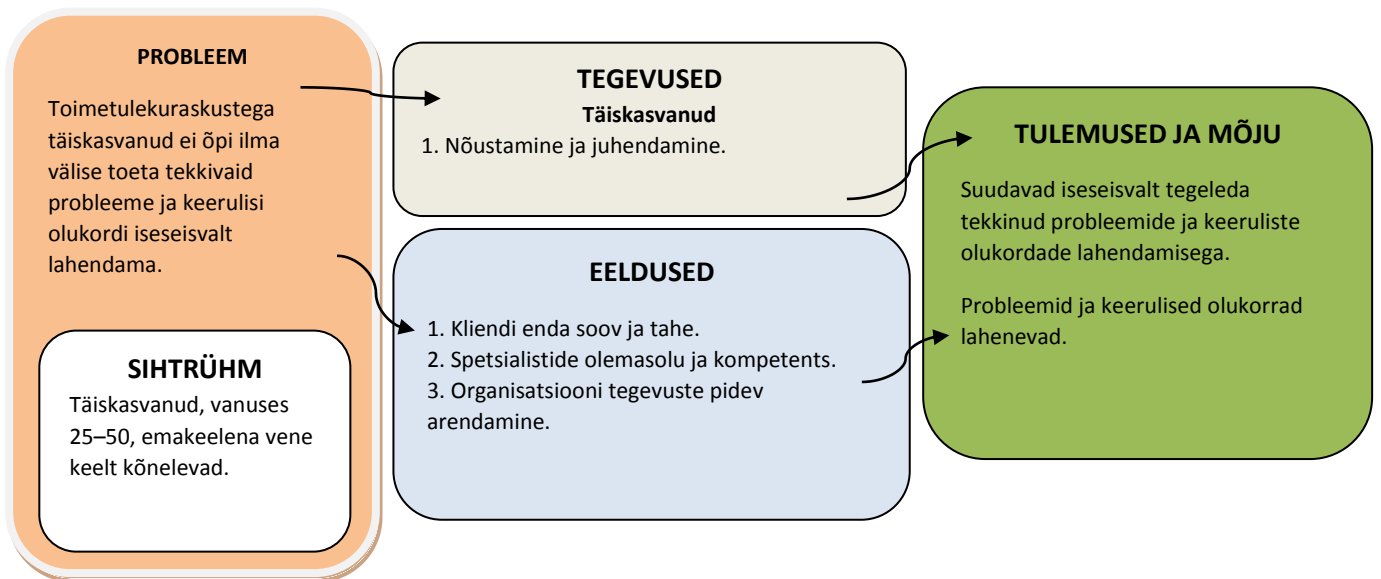
Indikaatorid	2012	2013	2014	Muutus 2012- 2014
Koostööasutuste arv	7	8	8	14 %
Töötajate arv	10	11	11	10 %

Koostööasutused – lepingulistes suhetes olevad asutused, kes tellivad VLPT-lt teenuseid.

Soovitud mõju puudega lastele: saada õigeaegset emakeelset abi ja tulla hilisemas elus toime hoolimata oma puudest.

Soovitud mõju toimetulekuraskustes täiskasvanutele: nad suudavad iseseisvalt lahendada tekkivaid probleeme ja keerulisi olukordi.

Näide: Aleksandri lugu

Aleksandr sündis kaheksa aastat tagasi enneaegse lapsena. Peale sünni tuli tal 2 kuud veeta reanimatsioonis häirete tõttu tema mootorikas. Aleksandri perekond oli sellest emotsionaalselt väga löödud ja mures, sest oodati väga tervet poeglast, mitte aga puudega last.

Tema vanemad on väga haritud ja hoolivad lapsevanemad, seetõttu pöördusid ema ja isa VLP Tugikeskuse poole, kui Aleksandr oli 2-aastane, sooviga kasutada keskuse poolt pakutavat „Beebikooli“ teenust. Esialgne suur hirm ja abituse probleemid ees mõjutasid pereliikmete omavahelisi suhteid ja tekitas palju pingeid. Teineteise süüdistamine mõjutas lapse tervist, arengut ja suhtlemist. Vanematel puudusid teadmised ja oskused, kuidas antud olukorras käituda. Kõige segavamaks asjaoluks oli hoiak: „Kuidas saab olla puudega laps normaalsetel tervetel vanematel?“ Laste vanusevahe oli 15 aastat. Esiklaps osutus terveks ja sealjuures väga heaks õpilaseks, seega olid suured ootused ka teise lapse tulevikule.

Kõiki osapooli oli raske saada töötama ühise eesmärgi nimel, seetõttu tuli paralleelselt töötada nii lapse kui pereliikmetega eraldi ja ka kõikidega koos.

Aleksandr oli rühmas oma välimuse ja arengu tõttu kõige väiksem, armetum. Vanemad tundsid ennast ebamugavalt nähes, kui elurõõmsad, jõulised ja sotsiaalsed on Aleksandri eakaaslased. Aleksandr ei osanud rääkida, ei saanud aru käsklustest, oli füüsiselt väga nõrk, ta jäi arengus oma eakaaslastest märgatavalt maha.

Koos keskuse psühholoogidega ja muusikaterapeutidega hakati Aleksandrit arendama läbi mängulise tegevuse. Beebikoolile järgnes rehabilitatsiooniteenus. Kompleksteenusena, samm-sammu haaval sisendati pereliikmetele lootust, õpetati ja toetati neid ühise eesmärgi nimel. Sisendati pereliikmetele, et Aleksandr läheb õigeaegselt kooli ja on arengus võrdväärne eakaaslastega, et ta ei hakka teistest erinema.

Lapsevanemate esialgsed unistused ja ootused olid poja sünniga osaliselt purustatud. Perekond püüdis vältida sõpradega kohtumisi, sest tundis puudega lapse tõttu piinlikkust. Perekond püüdis lapsega teenusel käia õhtustel aegadel, vältimaks kohtumist teiste inimestega. Samas püüti oma taolist hoiakut keskuse spetsialistide eest varjata.

Lapsevanematel oli psühholoogiliselt väga raske toime tulla erivajadustega lapsega ning seetõttu olid väga vajalikud igapäevased psühholoogi nõustamised vanematele. Nõustamised andsid 2–3 kuu möödudes selgeid tulemusi. Tänu toetavale spetsialistide võrgustikule ja lapse arengus ning tegemistes nähtavatele positiivsetele muutustele taastus vanemates enesekindlus. Valehäbist saadi üle, vanematel tuli juurde teadmisi ja oskusi mõistmaks lapse haigust. Muutusid väärtushoiakud ja tekkis teadlikkus. Lapsevanemad mõistsid, et ka puudega lapsel on siin ilmas roll ja õigus võrdväärsele kohtlemisele, õppimisele. Et ka see laps võib siin ilmas palju ise ära teha, ainult teda tuleb rohkem aidata, õpetada, juhendada.

Lapsevanemate kiitmine, innustamine ja perekonna vanema tütre kaasamine aitas muuta teenusel käimise protsessi sujuvaks ja meeldivaks. Teenustele tulid nii ema, poeg kui ka tütar. Tütar osales nõustamisteenustel seetõttu, et ka tema ei häbeneks oma vennaga õues jalutada, ja et tütre sõbrannad julgeksid nende koju külla tulla. Et pere sotsiaalvõrgustik oleks mitmekülgsem – mitte ainult vanemad inimesed (ema, isa, vanaemad, onud, tädid).

Aleksandr läks 7-aastaselt kooli, tavaklassi. Ta kuulub seal parimate õppijate hulka, on füüsiliselt aktiivne ja sotsiaalselt väga seltsiv. Eesmärgid said täidetud tänu järjepidevale, heale koostööle keskuse spetsialistide, pereliikmete ja KOV-i vahel.

Aleksandri näite põhjal võib tõdeda, et kui kõik osapooled on motiveeritud ja usuvad, et last on võimalik toetada ja arendada, siis on tulemus positiivne.

Praegusel hetkel käivad Aleksandri ema ja isa tööl, Aleksandr käib koolis kolmandas klassis, tegeleb paljude hobidega, õpib võõrkeeli ja on väga erudeeritud.

Selleks, et olukord püsiks, käib perekond psühholoogi nõustamisel kaks korda aastas, arutletakse vahepeal toimunut, Aleksandri arengut ja omavahelisi suhteid.

Kokkuvõtvalt – lapse arenguga ja selle pideva arendamisega tuleb tegeleda järjepidevalt. Aleksandri lugu väärrib äramärkimist just lapsevanemate järjepideva temaga tegelemise tõttu. Neli-viis järjepidevat, pingelist, töist aastat andsid eesmärgistatud tulemuse.